

не обаждаше. Изкачихъ се по стълбитѣ, почукахъ на вратата, изглеждаше, че паяцитѣ сж изплѣли отдавна паяджини въ тоя домъ, отъ кждето трѣбва да се полага гърижи за нещастнитѣ войнишки семейства.

Ето партизанщината до какъвъ край докарва народа. Възмутена тръгнахъ отъ кръчма въ кръчма да търся кмета. Въ душата ми забишува буря отъ негодувание. Най-после и селското величие намѣрихъ въ компания съ секретарь-бирника и нѣколко души партизани, достатъчно впиенчени, за да не разбератъ, какво искамъ отъ тѣхъ.

— Добъръ день. Кой е кмета и секретарь-бирника? Азъ съмъ милосърдна сестра отъ Червения кръсть, — твърдо заговорихъ и приближихъ масата.

— Какво, като си отъ Червения кръсть? Какво искашъ? Като се освободимъ и дойдемъ въ канцеларията елате, тукъ не приемаме — съ пьянски гласъ каза секретарь-бирникътъ и ме загледа съ почервенѣли и подути отъ пьянство очи.

— Днесъ е присѣтственъ день и вие трѣбва да бждете въ канцеларията си, а не по кръчмитѣ!

— А! Тукъ женитѣ не могатъ да ни заповѣдватъ... да те не пратимъ съ падаритѣ въ комендантството. . . — изрева кмета и се дигна застрашително, но пьяното му тѣло се залюля надъ развинтениѣ му крака и се сгромоляса на стола.

— Ще дойдете ли въ канцеларията? Викамъ ви по служба. Ако не дойдете, веднага ще телеграфирамъ въ Комендантството. — и за да засия заплашването си, мушнахъ подъ носа на секретаря открития си листъ. На гърба пловдивския комендатъ бѣше написалъ: „Заповѣдвамъ на всички административни и военни лица да й указватъ нужното съдействие, при изпълнение на нейната служба“.

— Че каква служба? . . . Коя сте вий? . . . — почна да изтрѣзнява секретарьтъ и нѣкакъ почтително се надигна отъ мѣстото си.

— Съ пьяници азъ нѣмамъ работа, а още по-невъзможно е въ кръчма да се разправамъ! Сбогомъ. — и азъ излѣзохъ, а предъ кръчмата вече се събираха жени